

7. VĚŘÍCÍ BŮH?

Aby se nám lépe věřilo, Bůh naši víru rád potvrzuje znameními a zázraky. Často to bývá např. nějaké okamžité uzdravení, nebo vysvobození ze závislosti, jako v mém případě.

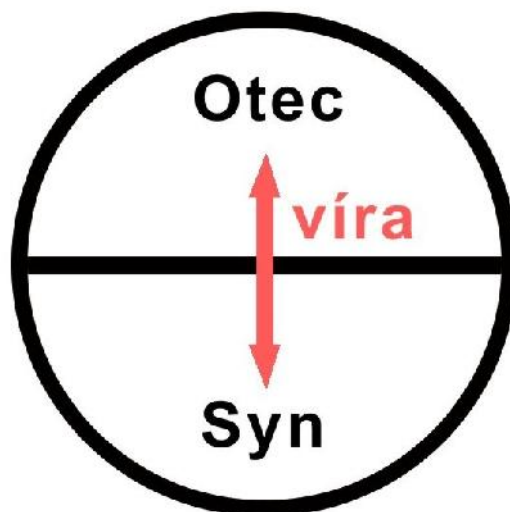
To ale není všechno, čím Bůh podporuje a upevňuje naši víru.

Pokud opravdu platí to, co jsem napsal v předcházející kapitole, že Ježíš v NEBI věří našemu vyznání víry, pak to znamená, že křesťané mají věřícího Boha.

Víra je vlastně jediným komunikačním kanálem mezi NEBEM a ZEMÍ a Bůh sám zajišťuje toto propojení. Jenom Bůh sám je zdrojem i dárce té pravé živé a aktivní víry. Málo kdy se křesťanství deklaruje jako vyznání, které má věřícího Boha, ale právě to je jedna z více věcí, kterými se křesťanství zcela odlišuje od jiných náboženství. Kristova víra, jak si můžeme snadno v Bibli ověřit, není víra náboženská (čili víra NA něco), ale víra aktivní a technicky vzato funkční. Ježíš přeci nevěřil na Boha náboženskou vírou, on všem říkal, že Otce zná osobně a ví, že přišel od něho, nepotřeboval v něho věřit, ale měl naopak aktivní víru Boží.

Ježíš jim na to řekl: „Mějte víru Boží. Amen pravím vám, že kdo by řekl této hoře: „Zvedni se a vrhni se do moře“ a nezapochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že co říká se děje, bude to mít.“
Mar. 11:22-23

Ježíš nás zde nenabádá k tomu, abychom vírou tvořili nesmyslné a nebezpečné tsunami, ale názorně zobrazuje, čím se liší Boží víra od té tradiční, náboženské. Také Bůh Otec v NEBI věří, ne však v něco ještě vyššího nad sebou, ale naopak věří směrem dolů k ZEMI v moc svého Slova. Věřící, že jeho Slovo zdárně vykoná k čemu ho poslal a že se nenavrátil k němu s prázdnou.

Bůh si přeje, aby jeho vůle byla jako v NEBI, tak i na ZEMI, ale nehodlá nám svou vůli násilím natlačit do hlav navzdory té naší. Bůh touží po láskyplném vztahu a láska se nedá vnucovat. Bůh věří svému Slovu, že i v hříšném člověku vypůsobí víru, naději a lásku.

„Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“
Izaj. 55:11

Tím slovem, které Bůh sesílá na ZEM není jen proroctví Písma, ale především sám Ježíš. Otec věří Synu a Syn věří Otcí, oba pak v moc svého Slova.

Satan by přeci nepokoušel Krista na poušti, kdyby to nedávalo smysl. Ježíš měl obstát ve zkoušce víry v Otcovo Slovo a Otec věřil Synu, že obstojí a zdárně vykoná, k čemu ho poslal. Až když ho satan na poušti opustil, přistoupili k němu andělé a obsluhovali ho.

Osobní svědectví víry

Stačí, když počátek naší víry se projeví zatím jen důvěrou. Já jsem uvěřil sám od sebe, bez svědectví jiných lidí tak, že jsem si řekl: „Jestli je Bůh, tak přestanu kouřit.“ A od té chvíle jsem neměl potřebu si koupit cigarety.

Moje úvaha byla jednoduchá. Jestli je Bůh skutečným Bohem a má všechny Božské atributy (je vševědoucí, všudypřítomný, všemohoucí, je také stvořitelem světa – tedy i mne samotného – a má mne rád, protože je dobrý), tak také vidí i to, že já sám nejsem sto vlastní vůli a snahou přestat kouřit a má jistě také moc i dobrou vůli mi v tom pomoci. Jediné, co pro to udělám já sám je, že si nekoupím cigarety, pokud to jen bude možné.

Bůh se k mému experimentu přiznal, zbavil mne závislosti na nikotinu tak zázračně, že jsem s tím vůbec nemusel zápasit. Bůh mi dal naprosto bezbolestnou volnost si nekoupit žádné cigarety. Po dvou měsících jsem nemohl jinak než konstatovat: „**Bůh je, je živý a „technicky“ funkční!**“ a všude jsem to začal rozhlašovat, v hospodě i na umělecké radě divadla F.X.Šaldy v Liberci. To bylo ještě za totality. Až později jsem si uvědomil, že v tom je skryta celá Boží trojice. Bůh Otec a Stvořitel světa JE, ukázal se jako ŽIVÝ člověk – Syn a také technicky účinným způsobem jedná i dnes mezi lidmi – Duch svatý.

Teprve s odstupem času jsem si uvědomil, co se vlastně na počátku mé víry se mnou stalo. Bůh hleděl především k srdci a jeho motivům. Neudělal jsem žádný krok víry, vždyť jsem ještě žádnou víru neměl, (a jako ateista jsem ani o jiné víře, než je ta slepá, náboženská, nevěděl), ale dal jsem šanci Bohu ve svém srdci, kdyby se mu přeci jen navzdory mé dosavadní zkušenosti „zachtělo být“, aby se mohl projevit v konkrétním nepatrném detailu mého života a sice v mé neschopnosti přestat kouřit.

Přesvědčit se tímto experimentem o tom, zdali Bůh je, nebo ne, bylo pro mne mnohem důležitější, než přestat kouřit. Bůh pro mne existoval pouze hypoteticky, asi jako Higgsův bozon pro fyzikální vědce v Cernu.

Snažil jsem se jen vyklidit prostor a připravit Bohu takové podmínky, aby se mohl, pokud bude chtít, konkrétně projevit. Rozhodl jsem se zcela skončit s jakýmkoliv vlastním výkonem nebo snahou přestat kouřit. O své vlastní snaze jsem se již vícekrát přesvědčil, že je marná. Jak bych jinak mohl mít jistotu, že jsem to nakonec přeci jen nezvládl já sám, pokud bych se nepřestal snažit?

S odstupem času jsem si jist tím, že Bůh také viděl v mém srdci přednastavenou ochotu se náležitě podle výsledku experimentu zachovat. Říkal jsem si: „Jak by se můj život, který ve mně pulzuje a který vědecky ani lékařsky definovat nelze, neboť zřejmě pochází od samého Boha stvořitele, mohl k tomuto živému Bohu po smrti vrátit, když jsem znečištěn tělesnými závislostmi? Pokud takový Bůh je, pak je každá závislost nečistotou, se kterou se k němu do NEBE prostě vrátit nelze a pak nutně potřebuji očistit. A co když sféra možnosti této očisty je jen tady na ZEMI a po smrti je už jen zúčtování?“ Rozhodně jsem to nechtěl ponechávat náhodě.

Na svých stránkách v rubrice „Osobní svědectví“ jsem podrobněji popsal, jak jsem to prožil a jak mi delší dobu trvalo, než jsem pochopil a uvěřil, že tento „živý a technicky funkční Bůh“, co mne tak zázračně zbavil kouření, byl od samotného počátku Ježíš Kristus.

Nejsem sám, kdo podobným způsobem uvěřil. Je více takových svědectví i z řad kazatelů, kteří na počátku své víry také otevřeli své srdce v upřimosti a řekli:

„Bože já nevím jestli jsi, ale jestli jsi, prosím, dej se mi poznat.“

Pokud Bůh uvidí v jeho srdci upřimou touhu po přímém osobním setkání a ochotu podle toho následně změnit svůj život, jistě nezklame a tuto první „ateistovu modlitbu“ vyslyší.

Jsem přesvědčen, že je úplně jedno s čím kdo přichází, nebo jakým způsobem poznává Ježíše Krista. Nezáleží na tom, jestli to bylo osobní hledání, nebo svědectví jiných lidí o tom, co pro ně Ježíš udělal třeba v oblasti uzdravení, nebo zda to bylo na základě dobrých

společenských vztahů s věřícími. Někdo přichází s náboženskými představami, jiný s pochybnostmi a téměř bez víry, ale hledá, jiný s určitými nadpřirozenými zkušenostmi z léčitelství, jógy, nebo drog, jiný zas uvěřil až po té, co prožil nadpřirozené uzdravení Boží mocí modlitbou jiných lidí třeba na evangelizační akci ve jménu Ježíše Krista apod.

Mám za to, že jenom Duch svatý sám může rozhodnout individuálně u každého zvlášť, co s tím udělá. Každou okultní praktiku je třeba okamžitě vyznat jako hřích a zřít se toho, ale slepou náboženskou víru Bůh může postupně oživovat a proměňovat podle toho, jak věřící roste v poznání Pána Ježíše Krista. Jindy ji může okamžitě nahradit živou vírou, pokud je věřící schopen takového poznání a pokud to také prostředí dané církve umožní.

Tušil jsem, že i novozákonní poselství o Kristu může zplanět, znáboženštět, zacyklit se do stále se opakujících formulek příkazů a zákazů a tak se zcela „uplácit“ k ZEMI a ztratit tak živou víru a Ducha. Podvědomě jsem se bránil podlehnout takovému vlivu církve, ale společensky se identifikovat s podobně smýšlejícími lidmi jako jsem sám, jsem považoval za nutnost.

Uklidnilo mne hned jedno z prvních kázání, které jsem v Jednotě Bratrské v Liberci slyšel: „Ježíš není žádné náboženství, Ježíš je ten, který přišel zrušit náboženství. Ježíš je živý.“ Pamatuji se dodnes, jak mne to nadchlo. Hned jsem věděl, že do toho chci jít spolu s Kristem také. Utíkal jsem rychle domů, abych si v Bibli mohl číst, jak to vypadalo, když Ježíš rušil to náboženství a nastoloval živou Boží víru.

V tom kázání též zaznělo: „My nevěříme na Krista, jako někdo na jezinky, nebo jiný na hejkala. My věříme přímo do Krista.“ Kdyby mi kazatel neřekl tyto informace, asi bych je sám v Písmu hned tak neobjevil a v církvi bych asi dlouho nevydržel.

Co o víře říká Bible?

Jako ateista jsem vždy víru považoval za jistý druh slabosti, znamenající totéž co nevědět. Tam kde člověk neví, nezbyvá mu než věřit. Vůbec bych se nedivil, ani nezlobil, kdybych zjistil, že většina české populace sdílí stále tento názor. Jako protiargument se často používá základní biblická definice víry, která nás má uklidnit tím, že vlastně i každý ateista je dennodenně nucen něčemu věřit:

Věřit znamená spolehnout se na to, v co doufáme a být si jist tím, co nevidíme.

Žid 11:1

Tuto víru má prý každý, kdo si např. plnou vahou sedá na židli, neboť se spolehá na to, že ho unese. Má ji každý, kdo nastupuje do autobusu, neboť věří, že ho doveze na místo určení a že řidič není ospalý, nebo opilý. Takovou víru mají prý i vědci, kteří se spolehají např. na to, že fyzikální zákony platí pro celý vesmír jednotně a na základě tohoto spolehnutí definují např. chemické složení hvězd pomocí spektrální analýzy světla z těchto hvězd přicházejícího. Nezbyvá jim než „věřit“, že chemické prvky i vlastnosti světla jsou všude ve vesmíru stejné.

Myslím si, že mne by tato základní „technická“ definice víry o pravdivosti evangelia nepřesvědčila, neboť neobsahuje nadpřirozenou moc a zjevení nebeských věcí. Tato víra je ryze pozemská a zcela selže, když mi třeba tu židli, na kterou si ve víře sedám, někdo před tím nařízal tak, že se pode mnou skácí. Mít Boží víru znamená něco jiného. Znamená věřit spolu s Bohem v platnost i moc Božího slova.

Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo.

Řím 10:17

Boží víra přichází na základě slyšení Božího slova, tedy až tehdy, když Bůh mluví. Někteří autoři uvádějí, že pravá, živá víra přichází pouze tehdy, když Bůh promluví do srdce člověka a je to pravda. Původní, přirozené vnímání Božích věcí člověkem bylo HŘÍCHEM zrušeno.

Základní „koncepce“ stvoření, daná první větou Bible ve vztahu NEBE – ZEMĚ, byla HŘÍCHEM narušena. ZEMĚ se oddělila od NEBE a od té chvíle je třeba Boží víru zvěstovat. Nelze ji na ZEMI najít jiným způsobem, než slyšením zvěsti skrze toho, který není z tohoto světa, ale přišel z NEBE.

Ať budu jakkoliv zkoumat život i morfologii housenky, kukly a motýla, nikdy z toho nemohu vypožorovat, že i já mám projít podobnou proměnou v nadpřirozené poloze a už vůbec z toho nezjistím, že lidstvo HŘÍCHEM způsobilost k takové proměně ztratilo. Proto je nutno víru zvěstovat. Kvůli HŘÍCHU to prostě už jinak nejde.

Až teprve srovnáním přírodních tvarů s Písmem – Božím slovem tyto souvislosti mohou začít být vidět. Ani to, že se Bůh přiznal k mému experimentu s kouřením, mi nepřineslo nic jednoznačného co se týče víry, jen zmatky a nejistotu. Věděl jsem jen to, že **Bůh je, je živý a „technicky“ funkční**, ale to bylo vše. Nevěděl jsem nic o tom, co jsem teď já, za koho mne Bůh má, nebo kým mne chce mít, jestli jsem vůbec věřící, nebo ještě nevěřící a pokud jsem věřící, tak jakou že víru to vlastně mám. Uvěřil jsem jen v pravdivost výsledku svého experimentu.

Až teprve s poznáním Krista skrze nové vysvobozující doteky jeho Ducha (na evangelizaci i potom v církvi) v souladu s Písmem a v jeho jménu se všechno vyladilo a uspořádalo.

... s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.

Žid 12:2

Ježíš, ne jenom, že vede naši víru jako Pán a autorita našich životů, ale on sám je svým Duchem zdrojem a dárce naší víry v nás. Je-li v člověku cokoliv duchovního a je-li to od Boha, je to osoba a tou osobou je Kristus sám skrze Ducha svatého, kterého nám poslal. Ježíš je všemi duchovními věcmi, tedy i naší vírou? Má-li platit o Pavlovi i o mně:

„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“

Gal 2:20

...pak už to vlastně nejsem já, ale Ježíš sám, který ve mně věří. Je to velmi osvobozující, už se nemusím zoufale snažit ze své staré přirozenosti vykřesat jiskřičku pravé živé víry. Stejně by to byla jen marná snaha a lidská pověřčivost nesoucí jen samá pláňata. V Kristu máme novou identitu nebešťana a spolu s ním dostáváme také novou živou víru a Ježíš vede tuto naši víru od začátku až do konce.

Pokud zkoumám pojem „víra“ v Novém zákoně tímto prizmatem, objevuji nové souvislosti a novozákonní výroky dostávají jasnější a logičtější význam.

Dokud nepřišla víra, byli jsme zajatci, které zákon střežil pro chvíli, kdy víra měla být zjevena.

Gal 3:23

Místo slova „víra“ je možné si dosadit upřesňující, pomocný pojem „smlouva s Kristem“, aby bylo jasné, že jde o „Boží víru“ import přímo z NEBE, která přišla až s Kristem. Kdyby šlo o víru jako takovou (spolehnout se na to, co nevidíme), co potom měli u všech všudy všichni ti Židé po celá ta staletí, ba tisíciletí před tím, když ne právě tuto víru? Jaká víra tedy měla být zjevena až s příchodem Krista? My jako originál Nového zákona máme řečtinu a není mi známo, zdali lze vypátrat, jaký výraz Kristus mluvící aramejsky, (nebo apoštolové mluvící hebrejsky) ve skutečnosti pro pojem víra používali.

Že přišla jiná víra, než jakou měli Židé od Abrahama až do příchodu Kristova, je nesporné.

Takových veršů je v Novém zákoně více:

Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.

Řím 3:28

Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.

Gal 3:26

Milostí tedy jste spaseni skrze víru.

Ef 2:8

**Je jasné, že nikdo není před Bohem ospravedlněn na základě zákona, neboť čteme:
„Spravedlivý bude živ z víry.“**

Gal 3:11

Ve všech těchto verších je třeba si dosadit za pojem „víra“ něco víc, než jen náboženskou víru v Boží existenci, nebo holou, autosugestivní víru v to, že když uvěřím, že jsem milostí spasen, takže jsem opravdu milostí spasen a nic víc. Za každým tímto pojmem „víra“ je třeba novozákonně vidět osobní vztah a smluvně zpečetěné duchovní spojení s Kristem.

V Kristu Ježíši nezáleží na tom, je-li někdo obřezán či ne, rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou.

Gal 5:6

Myslím, že je to velmi povzbudivé pro naši českou mentalitu, známou svou příslovečnou sekularitou a ateismem. Možná, že se tím zcela intuitivně, ale možná i vědomě prozíravě a kreativně brání každé slepé, mrtvé a nefunkční nábožné víře. Že by tak zůstávala česká mentalita trvale otevřená v očekávání jiných, přijatelnějších věcí?

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

Pokud Ježíš v nebi věří našemu vyznání víry,
znamená to, že křesťané mají věřícího Boha.

Ježíš jim na to řekl: „Mějte víru Boží.“

Mar. 11:22

Bůh věří v moc svého Slova.

Věřící tomu, že jeho Slovo zdárně vykoná k čemu ho poslal,
a že se k němu nenavrátil s prázdnou.

**„Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná co chci,
vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“**

Izaj. 55:11

Bůh je, je živý a technicky funkční.

První ateistova modlitba v upřímnosti srdce:
„Bože já nevím jestli jsi, ale jestli jsi, prosím, dej se mi poznat.“

Až teprve po setkání s Kristem a v souladu s Písmem
se všechno vyjasní a uspořádá.

**... s pohledem upřeným na Ježíše,
který vede naši víru od počátku až do cíle.**

Žid 12:2